

מסורת הש"ס

(ב) (ב"ב טו, ט) (ג) (ג' ע"ב טו) :
פ"ה י"ג : מנייה י"ג : עסקתין
כ"ג : זכאס מ"ג : כריתות
יש"ג : (ד) (ג' ע"ב טו) : לקמן
פ"ה : (ה) (ג' ע"ב טו) : ור"ה (אמר)
(ו) (ג' ע"ב טו) : ור"ה (אמר)
(ז) (ג' ע"ב טו) : ור"ה (אמר)
(ח) (ג' ע"ב טו) : ור"ה (אמר)
(ט) (ג' ע"ב טו) : ור"ה (אמר)

תורה אור השלם

- 1. וראי מלאך ה' אלי
2. כלבב את משה ורעה
3. וראי הנה הקנה בער
4. כשא והקנה אינו אכל
5. שמו"ב
6. בורא נ"ב שפתיים
7. שלום שלום לרחוק
8. ולרחוב אמר ה'
9. ורפאתיו ישעיהו נ"ו
10. כי תצא אש ומצאה
11. קצוה ונאכל נדש או
12. הקנה או השרה שלם
13. ושלם הבעיר את
14. הבעיר שמו"ב ה'
15. ולקחתם אגרת אויב
16. וטבלתם בדם אשר בסף
17. והעשיתם אל המשקל
18. ואל שתי המדות מן
19. הקד אשר בסף ואחם
20. לא תצאו איש מפתח
21. ביתו עד בקר
22. שמו"ב י"ב כ"ב
23. ואמרתי לאדמת
24. ישראל בה אמר ה' ודני
25. אלץ והוצאתי רחי
26. ממערה והקרחתי ממך
27. צריך ורשע
28. ויחזקאל כא"ח
29. הצדיק אבר ואין איש
30. שם על לב ואנשי חזק
31. נאפסים באין מבין כי
32. מפני הרעה נאפס
33. הצדיק ישעיהו נ"ו א

גליון הש"ס

גמ' או סביב ליה לחלק
עין חולין טו ע"ב ט"ז
ד"ה לחלק ור"ה

הכונס פרק ששי בבא קמא

ס.

עין משפט
גר מצוה

גב א מ"י פ"ד מהל' נזק
מזמן הלכה ז ועין
כהשגות ומ"מ סגנו ע"ן
סו עושי' מ"מ סמן ח"ח
ספ"ק ט ועין שם כהג"ה
וכ"י:
ב ור"ב הלפ"ס במקומו ועוד
כ"כ פ"ב דף קט"ז:
ג ג ד מ"י שם הל' ח
עושי' שם ספ"ק ג:

לעני רש"י

פלי"ה [פ"ל] א. יתה.

מוסף רש"י

סלתא. ע"ס קטועס
דק"ס, דה"ל וד"ל פוסע
הוא (וע"ל כ"ב). דמלאכת
מחשבת אסרה תורה.
שפסקה פרת שנת
למלאכת השקטן סיפקל
והאס מלאכת מחשבת
מכ"ב (ב"צ א). השפעה
אמה מסתין למלאכה
גמרה אלף שגנו בשבת או
פטר מלאכה זו ומרת
(נכ"ח טו). וכ"י ו' חגיגה
י"י שפסק לעשות זאת
(מסדרין כ"ב). ששגנו ומסין
למלאכה זו עמיה (ברכות
ט"ו).

סלפא. ע"ס דק"ס: ניכס. כשאלס
יואל: ליהו כוורה. דחייב משום
מסייעמו כשהוא מגביה המנוסה
דלת אהי איהו: כגון שליכס ברוח
מנעיר ברוח נושבת בחזקה ולא היה
מנעיר בכך ובזאת רוח שאינה מזויה
ולבנו דמילתא דלח פליק אדעתא
הוא. אלז וורה לענין שנת שני לה
ברוח מזויה ולהי איסין: למרה
למורי. לשון אישתא למירחא
(שנת דף טו). חמימות. כלומר שלח
נפח ממנו אלף כנשימה כדרך הממסס
נשימתו את ריחו דלחן זה לינוי כלל:
מלאכס מחשבת. תקיימה מחשבתו
דניחא ליה ברוח מסייעמו: מתני'
או עטר. לתכס נירו ומתקלקל:
גמ' דשכיח אש גנייסו. אין בני
אדם מזהרין בהן ללכך עומדין
הלך לוכא למימר זה פסע: אלז
גדיש כו'. דליכא למימר אנוס היה:
[ולר"ן]. פלוגתא דרבי יהודה כה"ל
פיקחא (ר' ס"א): כל ענלי קומה.
אף ענלי חייס וזילגות: נירו.
חרישה שלא מורע. ססוקן שייך
באננים למיכה בשאר דברים: סוס
אמינא מה שנספס. תבואה קאמר
קרא ולא קרקע ממנו להי כנס
קמה כה"ל דהשתא אמרני עדה
לגופה של קרקע: הכי גרסין
כו"ל האי נמי לאין דומין. כלומר
להלל חשונס הלדקיס שקודמים
לפורענות: עיבוסא סוא. שלא ירלו
כרעה העמדה לנא דכתיב כו':
כ"י

סלחא שרגא דההוא ודאי מעשה דידיה גרמו:
שלח ביד פקח הפקח חייב וכו': אמר ר"ג
בר יצחק מאן דתני ליבה לא משתבש ומאן
דתני ניבה לא משתבש מאן דתני ליבה לא
משתבש דכתיב יבלבת אש ומאן דתני
ניבה לא משתבש דכתיב יבורא ניב שפתים:
לבתה הרוח כולן פטורין: ת"ר ליבה ולבתה
לאו פטור אמאי ליהוי כוורה ורוח מסייעתו
אמר אב"י הכא במאי עסקינן כגון שליבה
מצד אחד ולבתו הרוח מצד אחר רבא אמר
כגון שליבה ברוח מצויה ולבתו הרוח ברוח
שאינה מצויה ר' זורא אמר כגון דצמרה
צמוריה רב אשי אמר כ"י אמרין זורה
ורוח מסייעתו ה"מ לענין שבת דמלאכת
מחשבת אסרה תורה אבל הכא גרמא
בעלמא הוא וגרמא בנוקין פטור: מתני'
יהשולח את הבערה ואכלה עצים או אבנים
או עפר חייב שנאמר כ"י תצא אש ומצאה
קוצים ונאכל גדיש או הקמה או השרה שלם
ישלם המבעיר את הבערה: גמ' אמר רבא
למה לי דכתב רחמנא קוצים גדיש קמה
ושרה צריכי דאי כתב רחמנא קוצים ה"א
קוצים הוא דחייב רחמנא משום דשכיח אש
גביהו ושכיח דפשע אבל גדיש דלא שכיח
אש גביהו ולא שכיח דפשע אימא לא ואי
כתב רחמנא גדיש הוא אמינא גדיש חייב רחמנא משום דהפסד מרובה הוא
אבל קוצים דהפסד מועט אימא לא קמה למה לי מה קמה בגלוי אף כל
בגלוי ולר' יהודה דמחייב אנוקי טמון באש קמה למה לי לרבות כל בעלי
קומה ורבנן לרבות כל בעלי קומה מנא להו נפקא להו מאו הקמה ורבי
יהודה * או מיבעי ליה לחלק ורבנן לחלק מנא להו נפקא להו מאו השרה
ורבי יהודה יי איהי דכתב רחמנא או הקמה כתב או השרה שדה למה לי
לאתויי ילכתה נירו וסכסכה אבניו ולכתוב רחמנא שדה ולא בעי הנך
צריכא דאי כתב רחמנא שדה הוא אמינא מה שבשרה אין מידי אחרינא לא
קמ"ל אר"ש בר נחמני א"ר יונתן אין פורענות באה לעולם אלא בזמן שהרשעים
בעולם ואינה מתחלת אלא מן הצדיקים תחלה שנאמר כ"י תצא אש ומצאה
קוצים אימתי אש יוצאה בזמן שקוצים מצוין לה ואינה מתחלת אלא מן
הצדיקים תחלה שנאמר ונאכל גדיש ואכל גדיש לא נאמר אלא ונאכל
גדיש שנאכל גדיש כבר: תאני רב יוסף מאי דכתיב ואתם לא תצאו
איש מפתח ביתו עד בקר כיון שניתן רשות למשחית אינו מבחין בין צדיקים
לרשעים ולא עוד אלא שמתחיל מן הצדיקים תחלה שנאמר והכרתיו ממך
צדיק ורשע בכי רב יוסף כולי האי נמי לאין דומין א"ל אב"י טיבותא
הוא לגביהו דכתיב כ"י מפני הרעה נאסף הצדיק אמר רב יהודה אמר רב
לעולם

אם יש בליבוי בפני עלמו כדי ללכות חייב ואם לאו
נשיבת הרוח לזימור שלו ויסמייע על ידה ללכות דלא שכיח שמתערך נשיבת הרוח עם הזימור לסייעו כי הם מקלקלים זה את
זה אע"פ ששניהם מזד אחד כי הזימור חס והרוח קר:
רב אשי אמר בי אמינין זורה ורוח מסייעתו הני טלי' לענין שבת דמלאכת מחשבת אסרה תורה. וכשגורס לזרות הרוח
המסייעתו הו מלאכת מחשבת ולהי חייב בגרמת זרייה זו אלז עושה מעשה של זרייה בפני עלמו לא אקרי (זורה) לך
הכא לא מקרי מבעיר אלף גורס והמורה לא חייבה אלף מנעיר ולא הגורס (אלף) הבערה ע"י רוח המסייעתו ולהי חשיבה הא גרמא
לענין האש ככל שאר גרמות דק"ל גרמא בנוקין פטור ומר בר רב אשי דפריך גבי רקתא בלא יחפור (ב"ב דף טו). ור"ה (אמר) שנת
מזורה ורוח מסייעתו מ"י ספר כרז אשי דהכא דהתם לענין חיוז הרחקה חשיב גירי דיליה וזריך להרחיק ואפי" (ט"ר) יוסף כמו הרחקה
סולס מהשוכך חשיב גירי דיליה לענין הרחקה אע"ג דלא חשיב ליה התם אלף גרמא דפטור ממשלומין מ"מ אסור וזריך להרחיק וגן
היולא מתחת הפטיש דחשיב מוק משום דניחא ליה דחיל ומכה בכח כל כך שאחר גמר כמו חיק ברוח מזויה וכך משני בלא יחפור
ולא נזה להעמיד שמכה כל כך בכח עד שמויק בכח אדם לנכד בלא רוח דלסן כן לא היה מני לה גבי נוקין דלסן אלף גבי נוקין דלסן:
והכא רבא בנוקין. מתוך כך נראה דלסן שיש הביאו ע"ס ואור וליבו שניהם ואין בכל אחד כדי ללכות פטור ומימה הוא:
לרבות כ"י בע"י קומה. כןועטרס פירש כל ב"ח אלף צירושלמי משמע דמריי אילנות וכל דבר המחובר והכי אימא התם ו"י מה
הגדיש מיוחד שהוא תלוש מן הקרקע אף כל שהוא תלוש מן הקרקע מ"ל או הקמה:

לעולס